

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

Dubium VI. An relaxatione indigeat juramentum Monachi, standi apud
creditorem loco Vadis, pro debitis Monasterii?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

ne injustè incussum; nam hoc etiam jure naturæ irritum esse in tali casu, constat ex l. 4. à num. 434. *Juramentum*, non propter metum; sed ex eo, quòd foret de re non possibili, seu de tali contractu, qui factus etiam jure naturali nullus, & irritus est; juramento enim non efficitur validum Matrimonium metu contractum, per Sanchez l. 4. D. 20. n. 12. Unde tale juramentum adjectum matrimonio metu gravi extorto non obligat, nec indiget relaxatione, Covarr. de spons. p. 2. c. 3. §. 5. n. 3. Sanch. cit. D. 20. n. 15. Henric. l. 11. c. 9. numer. 6.

2071. Dices. 1. in casu nostro, Otto juravit, ducere Annam, & eam ducere peccatum non erat; ergo etiam hac mortuâ non poterat redire ad secundam, obstante juramento; confirmari potest ex c. inter cætera, 22. q. 4. ubi D. Augustinus ait: quòd Hubaldus, qui captus, & timore necis impulsus, suæ concubinæ juramento firmaverit, ipsam in conjugem suscipere, propriamque matrem cum fratribus de domo expellere, nihilque eis alimonix unquam impendere, cum, quam prius concubinam habuerat, non est peccatum in conjugem suscipere, matrimonium esse in Deo firmum, & stabile; Matrem autem & fratres foveat, & lugeat super facto juramento de hacre impia. Resp. dist. ant. Otto juravit ducere Annam, & eam ducere peccatum non erat, & matrimonium *validè tunc contrahi non poterat*; C. *validè contrahi poterat*, N. antecedens; quia matrimonium, gravi, & injusto metu directè incusso ad finem talis contractus, validè contrahi non poterat; hinc N. consequ. in casu autem c. inter cætera, non fuit matrimonium coactum metu *injusto*; consequenter juramentum impleri poterat, *in quantum* erat de Concubina in conjugem accipienda; quamvis, *in quantum* erat de Matre cum fratribus domo expellenda, fuerit de re illicita.

2072. Dices. 2. qui violat juramentum, metu extortum, non punitur tanquam Reus culpæ mortalis, ut dicitur

c. Veniens. 15. h. t. ibi: non ob hoc sunt pro mortali culpa puniendi; igitur juramentum metu extortum non valet, consequenter relaxatione non indiget; alias enim illi, de quibus in dict. c. 15. peccassent mortaliter, non implendo, quòd jurârunt. Resp. dato anteced. N. consequ. ad prob. Resp. aliud esse, non peccari mortaliter, violando juramentum; aliud, non puniri pœnâ culpæ mortalis; primum non dicitur in textu; sed secundum: ex hoc autem non infertur, id fieri non potuisse, nisi juramentum metu extortum ponatur *invalidum*; nam, esto juramentum valeat, & non implendo peccetur graviter; non tamen debet hæc violatio juramenti, metu extorti, tam severe puniri, ac violatio juramenti spontè facti; injustitia quippe, ac injuria, juranti per metum facta, meretur mitigationem pœnæ pro transgressione obligationis coactè impostæ.

Dubium VI.

An relaxatione indigeat juramentum Monachi, Standi apud Creditorem loco Vadis, pro debitis Monasterii?

2073. UT hoc, & similia dubia resolvantur, communis regula est: ejusmodi juramenta non esse relaxationis indiga, cum non valent, nec obligationem naturalem, seu conscientix pariunt. Nam, ubi non est vinculum, solutione opus non est; & sola declaratio nullitatis, non est propriè solutio vinculi [quomodo enim auferet, quod non est?] & solum dicitur solutio cum addito, nimirum *declarativè*, non *liberativè*. Porro pro presenti questione servit c. Exrescripto. 9. h. t. ubi est iste casus: Abbas Tremesensis cum Creditore suo super certa summa aliquot millium solidorum convenit; & insuper eidem quosdam Monachos Obsides dedit, qui de observanda conventionione juramentum prestiterunt, ut, si ipsi deficerent, alii monachi loco eorum in obstagio reverterentur: insuper, si dicti monachi fidem non servarent, Abbas dedit eidem, & uxori

& uxori ejus fidejussores, qui similiter fidem præstitisse dicuntur.

aut talem pœnam non mereantur, uti docet Molin. tract. 3. D. 120. num. 7. & D. 550. num. 5.

2074. In hoc casu dubitatum fuit, an teneret Monachorum iuramentum? nam in libero homine nec pignus, nec possessio datur, L. inter. 83. §. Sacram; L. Liber homo, ff. de V. O. & alibi; & quamvis se ipsum homo possit vendere; L. & servorum; L. homo liber. ff. de statu homin. &c. ac se ipsum in pignus dare, L. 3. §. si quis volentem, ff. de libero homine: ab alio tamen pignori subijci non potest, L. ult. §. ult. ff. de lib. homine: accedit, quod remanere apud Creditorem, præsertim Laicum, professioni Monachorum videatur repugnare: nihilominus Alexander III. Judicibus delegatis rescripsit: si ita est [nimirum, ut habet casus num. præced. propositus] tam Abbatem, & Monachos, qui juraverint, quam Creditorem, & uxorem ipsius studiosè monere curetis, ut sicut juraverint, eandem conventionem faciant adimpleri. Si vero ad admonitionem vestram facere neglexerint, eidem Abbati, & monachis ingressum Ecclesiæ interdicatis, & in terra præfati Creditoris, & uxoris ejus, usque ad dignam satisfactionem inhibeat divina officia celebrari. Valebat igitur in præsentī casu iuramentum Monachorum, & reliquorum; nec egebat relaxatione; sed inferebat necessitatem, adimplendi jurata.

2075. Pro solut. contrariorum, not. ex Gonzalez in c. Ex rescripto. 9. h. t. n. 3. Obsides tribus modis dari posse; primo autoritate publicâ in causa belli justī, & legitimi, quo casu solent pro pace, aut securitate treugæ obsides dari ex una, vel utraque parte, ut fides hinc inde promissa servetur. Isti obsides, velut servituti subiecti videntur, adeo ut testamentum sine Principis licentia permissum eis non sit, L. obsides. 11. ff. de testament. Quod, si pacta seu fœdera non servet pars ea, quæ obsides dedit, ii bonis spoliari, sed non interfici possunt, si innocentes sint,

Tom. II.

2076. Altero modo dantur obsides ab una Communitate alteri, vel ab aliquo Domino alii, profedanda discordia inter eos orta; quod obstagium minus proprium est, nec per illud status hominis liberi mutatur; quia id tantum supremus Princeps facere potest, de quibus obsidibus agitur in c. exposita, de Arbitr. c. Suppliciter. 18. 23. q. 8. tertiò dantur obsides à privato pro civili debito, & in hos jus aliquod reale, videlicet, pignoris, aut quasi servitutis, non acquiritur creditori, L. ob æs, 12. C. de actionibus. L. qui filios. 6. C. quæ res pignori; quamvis hoc postremum habeat aliquot exceptiones, ex quibus est casus gravissimæ necessitatis, v. g. famis; quo casu Pater filium pignori dare potest L. 2. C. de Patribus, qui filios distraxerunt; aut penuriæ in Monasterio aliter non relevabili, nisi Abbas Monachum pignori det, ut extra claustrum, dum solvatur debitum, detineatur, ut tradit Felinus in cit. c. Ex rescripto. 9. h. t. n. 4. quamvis aliàs in quæstione, num obses pro civili debito datus, in loco, in quo sistitur, permanere obligatus sit? communiter respondeatur negativè; sic Innocent. hic, Abbas n. 8. Imol. n. 6. Felin. n. 7. & 8. Covarr. 2. resol. c. 1. n. 1. in fine, præterquam si iuramentum accesserit; hæc enim species vadimonii est quædam species servitutis, quasi perpetuæ; cum sæpe contingat longissimo tempore non solvi debitum; quibus positis:

2077. Resp. tamen non desunt, qui hanc pactionem, seu obsidum deditorem doceant, non valere, ut latè probant Covarr. l. 2. Variar. c. 1. n. 1. Decianus l. 7. tract. criminal. c. 18. n. 9. & alii; videntur tamen exponendi, extra casum iuramenti, & valde gravis necessitatis; cum tale iuramentum ex parte objecti non involvat aliquam turpitudinem, nec etiam ex parte jurantis modum illicitum in talibus circumstantiis; ita Gonzalez in dictum c. Ex rescripto, n. 3.

Yyy 2

DU-